

МАРИЯ ИЛИЕВА
МОЯТА ВЯРА

chitanka.info

Замислен, огънят припуква.

Спомени разпалва

и догаря...

Дланите треперещи

ровят в жълта шума

парещи надежди...

Влажна есен...

Птица-Жар с крила,

тежко полетя,

скри се зад небето.

Ще се върне ли?...

Далеко скита вятъра,

подгонил

празни мисли...

Врата ми, като птичка

писна и се впусна...

Сцепи се небето,

залезът прокапа

с капки кръв...

И сълзи,

ръждясали отдавна.

Прокънтя и тишината ...

Ранена.

Дишаща кошута,

с поглед на дете ...

Търсих билка.

Търсих обич.

Не намерих...

Глухо.

Побелели са от прах душите.

Миналото ни завърза здраво

с дебели,

грапави

въжета...

В дървото на измислен делник,

един безделник,
лежащ на канапето
застлано със възглавници от навик.

Животът: се превърна в примка.
БЕСИЛО!

Угасна последния лъч
като счупена крушка.
Оглушахме сред думи неказани,
стенания,

вопли и плач.

Пустини мисли —

побеснели се гонят,

като вълци във прерия.

На глухотата тъмните стъпки
закънтяха във стаята
полудяла

от крясък.

Стопи ли се моята вяра
в тролейбусния делник,
превозващ душите?

Пред витрини,

сергии,

салати по левче

продадох ли кротко очите?

Ослепях ли...

Или всички сме слепи?

Грешница съм!

В Твоя дом не мога да стъпя,
но ще коленича...

и сред гълъбите на площада
ще се моля!

Под червените човки,
под сняг от пера
ще съм малка...

И ще видя, колко

Ти си голям.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.